

Sygn. akt V KK 454/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2022 r.,
sprawy **G. F. (poprzednio K.)**
skazanego z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej obrońcą skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka 1131/21
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku
z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II K 800/19

- 1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. – Kancelaria Adwokacka w G., obrońcy z urzędu skazanego G. F. (poprzednio K.), kwotę 442 zł i 80 gr. (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja adwokata M. K. - obrońcy skazanego G. F., jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Takie też stanowisko, odnośnie tej kasacji, zajął Zastępca Prokuratora Rejonowego Gdańsk – Wrzeszcz w Gdańsku w pisemnej odpowiedzi na tę kasację

(por. pismo z dnia 18 maja 2022 r.), jak i adwokat D. L. pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej B. J. (por. pismo z dnia 23 maja 2022 r.).

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, nie zaś orzeczeniu sądu pierwszej instancji, co wyraźnie wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie pierwszoinstancyjne. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie dublującej, niejako „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KK 8/15, LEX nr 1666908 oraz z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt II KK 101/17, LEX nr 2329021). Charakter kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wnoszonego od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego z powodu rażącego naruszenia przez ten sąd prawa sprawia, że niedopuszczalne jest kwestionowanie w tymże środku poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt V KK 457/15, LEX nr 1991147). Podstawy kasacji strony zostały określone zdecydowanie wężiej od podstaw zwykłego środka odwoławczego, jakim w polskim systemie prawnym, jest apelacja. W kasacji strona ma przecież podnosić zarzuty zmierzające do podważenia prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego, korzystającego z domniemania prawidłowego rozstrzygnięcia. Konieczność zapewnienia takim orzeczeniom stabilności, powoduje ograniczenia możliwości ich wzruszania jedynie do sytuacji, gdy postępowanie sądowe dotknięte było uchybieniem zaliczanym do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, **ujętych w art. 439 k.p.k., lub gdy doszło do rażącego naruszenia prawa, którego waga i doniosłość może być porównywana z bezwzględnymi przesłankami odwoławczymi, a jednocześnie to naruszenie mogło mieć istotny wpływ na treść prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego.**

W kasacji obrońcy skazanego G. F. podniesiono dwa zarzuty, tj. naruszenia art. 202 § 1 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. (zarzut z pkt 1), oraz naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. (zarzut z pkt 2). Pierwszy z nich

kwestionuje fakt wydania w sprawie opinii psychiatrycznej, drugi zaś stawia pod znakiem zapytania możliwość zaliczenia w poczet materiału dowodowego sprawy pisma w języku białoruskim bez jego przetłumaczenia.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów należy podkreślić, jak to trafnie podniesiono w pisemnej odpowiedzi na kasację, że kwestia powołania biegłych do oceny zdrowia psychicznego oskarżonego w dwóch sprawach (tj. II K 800/19 oraz II K 839/19) była już przedmiotem rozpoznania Sądu Okręgowego w Gdańsku, który słusznie wskazał, iż zbieżność osób wydających opinię w innej sprawie, jak też zbieżność czasu badania oskarżonego, pozostaje bez wpływu na prawidłowość opinii sądowo-psychiatrycznej w niniejszej sprawie, cyt. „skoro biegli zbadali oskarżonego i udzielili odpowiedzi na postawione przez sąd pytania w kontekście danego czynu zabronionego i konkretnej sprawy” (por. pisemne uzasadnienie wyroku - część tego uzasadnienia zatytułowana stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych zarzutów i wniosków, odniesienie ujęte pod ad. 1c). Nadto, jak to trafnie zauważył Sąd Okręgowy w Gdańsku w pisemnym uzasadnieniu wyroku, cyt. „opinia sądowo - psychiatryczna wydana przez biegłych M. C. i A. K. nie była kwestionowana przez żadną ze stron w toku postępowania przed Sądem I instancji.” Bezzasadny jest również drugi zarzut kasacyjny. Nie ulega wszak wątpliwości, że przedmiotowe pismo zostało dołączone do akt sprawy na podstawie oświadczenia oskarżonego, co do jego treści. Należy nadto podkreślić, że Sąd Okręgowy w Gdańsku w sposób należyty przeprowadził kontrolę odwoławczą zaskarżonego apelacją obrońcy G. F. wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt II K 800/19, o czym świadczy pisemne uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku tego Sądu, w którym, po myśli art. 457 § 3 k.p.k., znajdujemy odniesienie do zarzutów apelacji i przekonujące wykazanie dlaczego zostały uznane za niezasadne (ta część pisemnego uzasadnienia liczy sześć stron)

Kierując się przedstawionymi powodami, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

l.n